

pa ni vidil zdaj nič družega ko bradovico na podbradku. Bilo je, kakor da bi bila bradovica dan na dan večja prihajala — in v Bogomirovih očeh se je že zdelo, da bo kmali celo lice zasela, in da bode v kratkem njegova lepa Celestina cela postala bradovica. Svojo žalost je tolažil kolikor je mogel, ker je bil rahlega serca; vendar je mislil, da bi ne bilo preveč, ako bi vsak imel svojo posebno stanico.

Čudno je, da je v tem Celestina čedalje bolj vidila, da Bogomir vsaki dan bolj škili.

„Pred ko sva se vzela — je djala Celestina — on gotovo tako ni gledal; to je zlo neprijetno; človeku nekako zoperno. Mislim, da bi mu morala to prijateljsko in rahlo povedati; saj ni nemogoče, da bi se dalo še ozdraviti.“

Ker med zakonskimi, kadar si eno drugemu kakih napak išče, imajo žene vselej povernstvo, je tudi Celestina sklenila, mu v prvi priliki to opomniti.

„Lej, lej Celestina“ — reče Bogomir nekega jutra — „jez ti moram pokazati svojega psička.“

„Ali te luna terka? Saj veš, da ne morem terpeti psov!“

„Uboga stvar!“ — pravi Bogomir in gladi svojega ljubljencea.

„Ali to meni velja ali njemu?“ — ga vpraša Celestina.

„Ah, koga družega, ko pseta!“

„Ljubi moj! ne bodi hud; al jez sem mislila, da si mene pogledal. Povedati ti moram, da si se nekaj časa celó gerde reči navadel — začel si škiliti.“

„Gospa!“ — zakliče Bogomir neskončno razžaljen, in skoči k ogledalu.

„Nikar se ne jezi, dragi moj; nikoli bi te ne bila opomnila tega, da ne bi bilo vsaki dan gorše. Lahko se tega odvadiš; ni ti treba nič družega, ko na konec nosa deni prilepek (flašterček), pa boš v kratkem spet naravnost gledal.“

„Kaj še! prilepek na nos! Celestina, ti bi bolje storila, ako bi ga djala na bradovico, ki ti sedi na podbradku.“

„Kako to! Moj podbradek!“ — in Celestina se tudi giblje k ogledalu. „Kaj s tem menite, gospod?“

„Nič družega, kakor da imaš gerdo bradovico, ktero bi bolje bilo skriti.“

„Gospod!“

„Gospa!“

„Bradovica na podbradku — oj gerdoba!“

„Škilast pogled — neumnost!“

„Res, kako bi le mogla rada imeti človeka, ki škili.“

„Ali pa jez ženo z bradovico na podbradku!“

Tako si zabavljata več časa. Nazadnje pravi on:

„Draga moja! ker ne vidite ali saj nočete viditi, kar Vam ogledalo kaže, dovolite, da pokličem zdravnika, in če Vam more odpraviti madež na obrazu, tem bolje za Vas.“

„Prav! le pošljite po zdravnika, da Vam pové, ali škilite ali ne; Bogomir! jez Vam ne zamerim, Bog vé, da ne, — al vesela pri Vas tudi ne morem biti.“

Celestina zajóče, mož pa serdit pokrije klobuk, zajezi konja in hiti po zdravnika.

Ta ni bil samo zdravnik, temuč tudi moder mož; — berž ukaže konja nasedljati pa oddirja z Bogomirom. Medpotoma je zmuzal iz Bogomira celo prigodbo, ker človeka strasti prevzetega ni težko pripraviti, da govori.

„Nezvesta žena — pravi Bogomir — ali mi boste verjeli? Nikoli se nista dva tako ljubila kot midva; hotla sva raje smert kakor ločena biti. Zavoljo nje sem se odrekel najimenitnišim ženitvam — le ona je mogla moja biti, če ravno je revna bila — in zdaj mi očituje, da škilim. Sama sebe pa ne vidi, — joj kolikšno bradovico ima na podbradku!“

Zdravnik ni še mogel viditi, ali Bogomir res škili ali ne, ker si je bil klobuk na oči pomaknil. In razun tega je mislil, da je dosti bolje, samo eno bolezen tudi samo enkrat ozdravljati.

„Kar se tiče bradovice — reče zdravnik — je ne bo težko odpraviti.“

„Al, ker žena moja terdovratno terdi, da nima bradovice, ne bo tudi pustila, da se ji odpravi. Saj ni tudi za bradovico že toliko, samo da bi le hotla spoznati, da jo ima. Čudna svojoglavnost ženska!“

„Vi ste to malenkost našli, berž ko ne, ko ste se jeli svoje žene ogibati?“

„Ogibati? Odkar sva poročena, nisva bila na en dan narazen.“

„Oho!“ — si misli zdravnik, ves zamaknjen v to zakonsko pravdo.

Opomnil sem že, da je bil zdravnik moder mož — pa k temu ni treba ravno tolike modrosti, da se spozná, da osebi, ki ste pred nekoliko mesci še hotle ena za drugo umreti, se niste mogle tako silno spreti med sabo zavolj same bradovice ali škilastega pogleda.

V tem prideta do Bogomirovega stanovanja ter stopita v hišo. Celestina ni več jokala; le držala se je, kakor žena, ki je razžaljena, pa nikomur ne toži.

„Celestina! obstoj, da imaš bradovico“ — reče mož — „pa ti bom vse odpustil.“

„Zakaj si tako termast, in ne spoznaš, da škiliš?“

„Dosti, gospa! Zdravnik poglejte le dobro. Ali ni bradovica strašna — jo li morete odpraviti?“

„Ah! — zarenčí Celestina — bolje bo, če pogledate, kako moj mož škili. Njegove oči so bile tako ljubeznjive pred poroko.“

Zdravnik natakne očalnice na oči, ter pogleda najpred njo, potlej njega.

„Gospod!“ — reče zdaj s posebnim glasom — „Vaša gospa ima res na levi strani na podbradku majčkino pičico, ki je dosti manjši ko proseno zerno. In punčica v desnem očesu Vašega moža, gospa! je tudi res, kakor jih ima zmed deset oseb vselej gotovo devet, za pol linjice bliže nosa ko punčica levega očesa. Meni vsaj, ki vaji obedva pervikrat vidim, se tako zdi. Ali jez se temu nikakor ne čudim, da Vi, gospod, bradovičico držite za tako strašno gerdoba, in vi, gospa, oko svojega moža za tako napačno, ker se vsaki dan vidita!“

Na te besede jima, ko bi trenil, nekaj na misel pride, ravno v tem pa priletí brez sape posel, ter pokliče Bogomira k njegovemu očetu, ki je nenadoma zbolel.

Čez tri mesce se še le verne. Celestinina bradovica je bila čisto zginila, pa tudi ona se prepriča, da je oko njenega moža tako lepo kakor je bilo pred poroko.

Skušnja ju je učila spoznati, da na podbradku hitro rastejo bradovice, in da se oči kmalo navadijo škiliti, če se neprenehoma va-nje gleda, in da zaljubljene lahko stane, se ne bati križev in težav, in tudi smerti ne; al po poroki se marsikaj spremeni. X.

Dopisi.

Iz okolice Šostajnske. (Bilje za živega). Ni vselej precej verjeti, kar se nam pové ali piše. Lahkoverni bi si dokaj bridkih solz in žalosti po prehitrem veselji prihranili, ako bi resnične povedke mirno dočakovali. Očarnovi v šmehelski fari pri Šostajnu, so bili sila žalostni in vsa družina je vroče solze plakala, ko list iz Laškega dobé, da je ljubi Tone na bojišču pri Solferini smert storil. Klaverni starši ne vejo boljšega za Tončka, kakor za njega dušo bilje in sv. maše najeti. Slovesno mu zapojemo in sv. maše se pobožno beró; tudi denarja med uboge razdelé, naj za pokojnega Toneta pri Bogu prosijo. Nekoliko dni preteče — staršem se več solze ne utrinjajo; marveč velika tuga se še v večje veselje premeni, ker Tone zdrav in dobro rejen domú primaha. Še ranjen ni bil. Francozi so ga vjeli in v Marzelj gnali, kjer

mu je tako dobro šlo, da si je še nekoliko fronkov pri dnini prislužil.

P. M.

Iz Nazaretskega samostana na Štaj. Letošnje leto je vročina v savinski dolini na pešnatem polju plod jako požgala; na nekterih njivah celo do kraja uničila. Poznejši dež je kvaro nekoliko popravil, pa čudna povodinj 17. in 18. sept. v zgornji savinski dolini je še večjo škodo naredila. Gledali smo iz samostana in uboge lastnike milovali, vidši, da jim ljuta voda bregove spodkopava, si nove tvorisa napravlja, struge na žage zasipa, bervi terga, tisuč in tisuč plotanic (plohov) in mnogo sodcov z apnom napolnjenih seboj nese. To je mnogemu blagostan do kraja podkopalo. Potem ko voda pohline, gredó plavičarji proti grobelskemu mostu platanic iskat. Nekoliko so jih na bregih našli, nekoliko pa — poskritih, celó z gnojem zakidanih, da bi nezvestim lovcem ostali. Je li tako djanje bolje, kakor beraču koščke kruha iz bisage krasti? Ali ne zasluži tak grabavš, da bi ga z debelimi pismenkami v černe bukve zapisali.

P. M.

Iz Povodnje. Pridna matica med malo in marljivo družbico bčel si v malo dneh lepo zalogo sterdi (medú) in voščine pripravi. Tako je pri drugih marljivih gospodarstvih, tako pri cerkvenih oskerbnistvih! V podfari sv. Petra v Zavodni, blizo Šoštajna, je le 33 posestnikov in 624 duš, vendar so v treh letih velike reči doveršili. Postavili so gospodu fajmoštru lepo gospodarsko poslopje, pripravili tri nove altarje, na kojih prelepi kipi od slavnega akademiškega kipotvora v Ljubljani, gosp. Franca Zajca, izdelani stojé. Luka Jeran in Matevž Ozbič sta leco, altarje in kipe prosto pa prav nježno in živo zobrazila in pozlatila. Toliko za božjo čast uneti gosp. fajmošter, France Mak, le komaj želijo tudi postaje sv. križevega pota v cerkev, in koj zveržejo štirje kmetje 200 forintov, da se pripravi. Onega so pretečeno nedeljo, 25. sept., blagoslovili častiti gvardian iz Nazareti, O. Sofroni Merk. Faranom gré lepa hvala, ki so v treh letih okoli 3000 forintov za cerkvene stvari darovali, pa tudi marljivemu gospodu fajmoštru gré čast, do katerih ovčice toliko ljubezen imajo, da jim nič ne odrečejo, česar jih v čast božjo poprosijo.

J. Musi.

Iz Zagreba 15. okt. * Če Vam še Vaš navadni dopisnik ni pisal o tem, kako se v naši gimnazii ministerski ukaz zastran učnega jezika spolnuje, Vam bo morebiti drago zvediti, kako pri nas ta reč stoji. Povem Vam, da dosti dobro, čeravno smo se že bali, da bi ne potegnila ministerskemu ukazu nasprotna sapa. Al došel je gimnazijam ukaz od sl. deželnega poglavarstva, da se ima zvesto spolniti, kar postava veléva, in že smo začeli po novih pravilih vse nauke razun nekterih, za ktere še danes sposobnih učnikov manjka. Pa tudi to se bo ob svojem času poravnalo tako, da bo pri nas do dobrega obveljala nova postava, toliko potrebna za omiko vsakega živega jezika. Radovedni smo slišati, kako je pri Vas v Ljubljani in drugod, kjer ima slovenski jezik vsled ministerskega ukaza učni jezik biti? *)

Iz okolice šentjanževske na Dolenskem 10 okt. Danes še le se je imela prav za prav začeti tergatev; al žejni gospodarji niso mogli več čakati in beró že nektre dni. Res je tudi, da se je grojzdje od sile razpokalo po zadnjem dežji in je zlo gnjiti začelo. Pridelk bo pri nas sila pičel; nobeden se ne hvali. Res žalostno je, da pri-

delajo po 5 ali celó po 2 in 3 vedre na prostoru, kateri jim je dajal poprejšnje leta po 20 do 50 veder. Sploh se nam je letina skor v vsem popačila in nadloge bojo pozimi velike.

Iz Mehovega na Dolenskem 13. okt. Od letošnje dolenske vindibije (tergateve), ktera je v preteklem tednu sploh doveršena bila, vam morem le toliko veselega pisati, da naši vinorejci so letos v tako lepem in gorkem vremenu svoje gorice obrali, da že zdavnej ne tako. Pa pri vsem tem so le bolj klaverni kot veseli, ker grojzdje je bilo sém ter tjé zlo gnjilo, in so od lani komaj tretji del mošta dobili. Pravijo, da bo dobra kapljica, pa vendar ne taka kot leta 1834, in berž ko ne bo tudi uni vinorejec na zgornjem Rainu svojo stavo za 20 veder zgubil. — Kar pa pri nas druge pridelke zadeva, vam je že zadosti znano, da bojo le pičli; na spomlad se nam kaže glad.

J. O. Lepstanski.

Iz Ljubljane. Danes v sredo so se začele pri nas posvetovanja zastran nove občinske postave pod predsedništvom Njih eksc. deželnega gospoda poglavarja grofa Chorinsky-ga, ki so, kakor je bilo v našem listu že povedano, 19 mož iz različnih stanov poklicali v ta važni zbor, namreč kot zastopnike grajšinskih posestev: gospoda grofa Antona Aleksandra Auersperg-a iz Šrajbarskega turna, gosp. grofa Gustava Auersperg-a iz Mokric, gosp. barona Otona Apfaltern-a iz Križa, gosp. dr. Karola Wurzbach-a zl. Tannenberskega iz Ljubljane, — gosp. barona Antona Codelli-ta kot namestnika deželnih stanov, — za zastopnike manjših posestnikov po nasvetu kmetijske družbe: dr. Janeza Bleiweis-a, tajnika kmetijske družbe in vrednika Novic, gosp. Mihaela Ambroža, posestnika v Ljubljani, gosp. Janeza Kozler-ja, posestnika in bivšega župana ribniškega, gosp. Matija Koren-a, posestnika in srenjskega odbornika v Planini, — iz verste ljubljanskih mestnih odbornikov: gosp. dr. Matevža Kavčič-a in gospod dr. Ahačič-a, — kot zastopnika obertnijstva in kupčijstva po nasvetu krajske obertnijske zbornice: gosp. Antona Samasa in gospod Janeza Mühleisen-a; še pet drugih gospodov je iz verste cesarskih vradnikov. Posvetovanja v tem zboru bojo obsegale le postavo za občine (soseske) na kmetih in pa tistih mest in tergov, ktere nimajo samostojnih magistratov; v podlago posvetovanja se bo vzela osnova, ki je bila izdelana nekoliko po občinski postavi od leta 1849, nekoliko pa po novem načertu tekočega leta.

Iz Ljubljane. Vsled razpisa c. k. dнарstvenega ministerstva od 3. oktobra in vsled naznanila ministerstva notranjih reči se ima poberati za deželne potrebe in za odškodovanje oprostjenja zemljiš na Krajskem v prihodnjem letu in sicer: za deželne potrebe štirinajst novih krajcarjev, za oprostenje zemljiš pa tri in dvajset krajcarjev in pol novega denarja, skupaj sedem in trideset krajcarjev in pol novega denarja od vsacega goldinarja vseh neposrednih davkov.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Cesarski ukaz od 8. oktobra t. l. zapaduje sledeče: vsi rezervniki, kateri so bili zavaljo vojske k armadi poklicani, se imajo zdaj spustiti na njih dom; rezervnikom, kateri so svoje leta doslužili, naj se dá slovó (Abschied), — vojake, kateri so svojih osem let po postavi doslužili, je v reservo zapisati. S tem ukazom je dalje dovoljeno, se od vojaščine odkupiti s tem, da se plača ustanovljena taksa, ali pa za koga družega v vojaščino stopiti, kar je bilo preklicano, dokler je vojska terpela.

— C. kr. dнарstveno ministerstvo je te dni razglasilo dohodke in stroške našega cesarstva v pretečenem letu 1858. Po tem naznanilu so navadni dohodki znesli, in sicer: zemljišni in hišni davek, davek od

*) Kako je drugod, ne vemo, — pri nas v Ljubljani še ni duha ne sluha, da bi bili že kaj začeli. Letopis gimnazijski nam je sicer letos povedal, da je bilo v ljubljanski gimnazii med 617 učenci 489 Slovincov, — to je „schwarz auf weiss“, da tudi za nas veljá ministerski ukaz od 8. avgusta. Nadjamo se tedaj, da se saj že resne priprave delajo za spolnjenje cesarske postave, če morebiti berž ž njo začeti ni še bilo mogoče. Kar bomo dalje zvedili, bomo že povedali. Postava je prevažna, da bi se rado ne slišalo, kako se bo spolnila.

Vred.